

מסורת הש"ס

אף על פי פרק חמישי כתובות

נו.

עין משפט נר מצוה

לג א מיי פיי מהלכ
אשות הלכ י ופד
מהל חולל הלכ יח סמג
ענין ממ טושיע אהיע פיי
ס ספק ג וטושיע חמ
סי מד ספק י:
לד א מיי פיי מהל
אשות הלכ י סמג
ש טושיע אהיע פיי ט
ספק ג:
לד א מיי שם הלכ יח
טושיע שם פיי ג:
לד ד מיי שם הלכ יח
טושיע שם פיי ג:
לד ה מיי שם הלכ יח
טושיע שם פיי ג:
לד ו מיי פיי מהל
אשות הלכ יג:
לד ז מיי פיי מהל
תרומות הלכ ה:

תוספות ר"ד (ומשך)
יוס א' או כלן בפני היובם
אינה אוכלת בתרומה זו
משל ראשונה אבל ביד
של אחריהן אמר אין
האשה אוכלת בתרומה עד
שחכנס לתרומה. פ' נותנים
לכתובת זמן מיום שכתבה
הבעל לאחר שקידשה
להזויה על עסקי חופה
ולזמן הכשיתה לפרנס
א"ע בחכשיתין ואם
הגיע זמן זה ואינה
חפצה להנשא הריא לה
מורדת לפחות של תוכנית
בדברין לקמן (דף ט"ז)
בדברין גמרא מר על
ארוסה א' ארוסה ואחר
שנא דאלמא ארוסה
נמי דין מורדת יש
לה כשם שנותנים וכו'.
לפרנס א"ע בצרכי חופה.
ולאכלנה שאינה טורחת
כ"כ בחכשיתין שכבר
היה בידה הכל ל' יום:
הגיע זמן ולא נישאו.
פ' שבעלים מעכבים
והם בחיים אוכלת משלו
ואוכלת בתרומה (א')
(חיא) [אם היא] בת ישראל
נשאת לכהן שמשעה
מדת ומדברת הוא דגור
בדאמרין לקמן ובהגיע
הזמן ולא נשאו אכלה
הזמן הגיע הזמן
ומתו בעליהן אוכלת
משלו מן הירושים וגם
אוכלת בתרומה וגם
היא זקוקה לכנס אוכלת
בתרומה ש"כ שנותנים
הבעל במונות' ואוכלת
(ל) כגון תרומה היבם.
רי"ט וכו' ורי"ע אומר
מחצה וכו'. כדי שתאכל
בימי טומאתה. היבם אינו
מאכל בתרומה אהגיע זמן
קאי שאע"פ שנתנו לו זמן
לכנס והגיע הזמן ולא
כנס אינו מאכל בתרומה
כיון דלא אכלה בחי
בעל דמפרש טעמא
לקמן מוכח כי יקנה נפש
הזן כספו והאי ספק אחיז
בין שם בשטנה הרי
היא כאשתו לכל דבר
דבתיב ולקחה לו לאשה
דאיתקש הוויית להדדי.
בביאה וכו' היכי דקידושי
ביאה מאכלין בתרומה
ששה חדשים בפני הבעל
מתן י"ב חודש הקבוצים
לה משבחה הבעל או

שתיים ושש שנים. אין לדקדק כאן השתא שלש מותר שמים
מיציעא דלמלא שמים ושלא ואפי' טובא דאמרי אינשי
כדמשי פסק מפנין (שם קס). ואין להאריך כאן: **וְלֹא פְּלִיגִי**
תרי גברי אַליבא דחד גברא. וְלֹא וְנִמְא נפקא מינה דהשתא נמי
פליגי ר' יוחנן ור' יהושע ז"ל אַליבא
דחד תנא ומה לי תרי אמוראי אַליבא
דחד אמורא ומה לי אַליבא דחד תנא
לוי אַליבא דחד תנא לא חיישין
דכסדרא הוא דפליגי ולא טעו
בשמעמם אַל אי פליגי רצין ורז
דימי דבדרי רבי יוחנן ורבי יהושע
בן לוי שזה אומר כך אמר זה אומר
כך אמר אחד מהם טעה בשמעמם:
ואין

אבל בסוף לדברי הכל אינה מוחלת ורבי יוחנן אמר בין בזו ובין בזו
מחלוקת אמר רבי אבהו לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן דאנא ורבי
יהושע בן לוי לא פלגינן אהדדי מאי בתחלה דקאמר רבי יהושע בן לוי
תחלת חופה ומאי סוף ביאה וכו' קאמינא אנא בין בזו ובין בזו
מחלוקת תחלת חופה וסוף חופה דהיא תחילת ביאה כי אתא רבין אמר
רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא מחלוקת
לבסוף אבל בתחלה דברי הכל מוחלת ורבי יוחנן אמר בין בזו ובין בזו
מחלוקת אמר רבי אבהו לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן דאנא
ורבי יהושע בן לוי לא פלגינן אהדדי מאי לבסוף דאמר רבי יהושע בן לוי
סוף חופה ומאי תחלת תחלת חופה וכו' קאמינא אנא בין בזו ובין בזו
מחלוקת תחלת ביאה וסוף ביאה אמר רב פפא אי לאו דאמר רבי אבהו
לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי יוחנן דאנא ורבי יהושע בן לוי לא פלגינן
אהדדי הוה אמינא רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי פליגי רב דימי ורבין לא פליגי
מאי סוף דקאמר רבין סוף חופה ומאי תחלת דקאמר רב דימי תחלת ביאה
מאי קמ"ל דפליגי תרי אמוראי אטעמא דנפשייהו ולא פליגי תרי
אמוראי אַליבא דחד אמורא: **בַּתְנִי** ^אבנותנין לבתולה שנים עשר חודש
משבחה הבעל לפרנס את עצמה יבשם שנותנין לאשה כך נותנין לאיש
לפרנס את עצמו וְלֹאֲלִמְנָה שלשים יום ^בהגיע זמן ולא נישאו אוכלות משלו
ואוכלות בתרומה רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה רבי עקיבא
אומר ימחצה חולין ומחצה תרומה י' היבם אינו מאכיל בתרומה עשתה
ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם ^גואפילו כולן בפני
הבעל חסר יום אחד בפני היבם או כולן בפני היבם חסר יום אחד בפני
הבעל אינה אוכלת בתרומה זו משנה ראשונה בית דין של אחריהן אמרו
אין

בין רבי יוחנן ורבי יוחנן פליג עליה דלפילו בסקו ציאה נמי פליגי וכו' אתא רבין
אמר רבי יהושע בן לוי מחלוקת בסקו חופה והיא מחלת חופה דברי הכל מוחלת אַל
השתא דפריש רבי אבהו לרבי דימי דין לרבי יוחנן וכו' פליגי רבי יוסי ורבי יהודה נחלת חופה וסוף חופה על
האמר רבי אבהו ואילו לא בעי לאפלוגי עליה ולמאי הלכתא אשמעוין דאי לא אמרה רבי אבהו הוה נחל ליה לרבייה לפרושי ענין
אחר: **הא קמ"ל** דהיכא דאשכחן אמוראי דפליגי אהדדי כל חד אַליבא דנפשיה ותרי אמוראי אַחריני דפליגי בפלוגתא דהך
אמוראי ואת לן לפרושי מילתא בתרי לישני חדא מייניהו מיפלגי תרי אמוראי אַליבא דנפשייהו שכל אחד אומר סדרא שלו כגון רבי
יוחנן ורבי יהושע ואין תרי אמוראי [אַליבא דחד] לא מיפלגי אַל אמרי חדא מלתא וחדא מן לישנא מיפלגי תרי אמוראי אַליבא דחד ונקטין ההא
כגון רבי דימי ורבין ומשויא מלתא דתרי אמוראי קמאי חדא מלתא שצקין ההיא לישנא דמיפלגי תרי אמוראי אַליבא דחד ונקטין ההא
דמיפלגי תרי אמוראי אַליבא דנפשייהו דכי פליגי תרי אַליבא דחד מר אמר הכי אמר פלוני ומר אמר הכי אמר פלוני חד מייניהו משקר
אכל כי פליגי תרי אמוראי דין או בַּסְקוֹר והיתר כל חד אמר הכי מיסתבר טעמא אין כאן שקר כל חד וחד סדרא ידיה קאמר
מר יהיב טעמא להיתירא ומר יהיב טעמא לַבְּסְקוֹר מר מדמי מילתא למילתא הכי ומר מדמי ליה צענינא אַחרינא ^דואיכא למימר אלו
ואלו דברי אלהים חיים הם וזמנין דשייך האי טעמא וזמנין דשייך האי טעמא שהטעם מהתפך לפי שינוי הדברים צנינו מועט:
בַּתְנִי ^אנותנין נכסוה. זמן לנתינתה לחופה מיום שכתבה הבעל לאחר שקידשה להזויה על עסקי חופה להכין ככשיטה: **לפרנס**
עלמה. ככשיטין: **לפרנס עלמה**. צרכי סעודה וחופה: **וְלֹאֲלִמְנָה** ל' יום. שאינה טורחת כל כך ככשיטין שכבר יש צידה: **ולא נישאו**.
שבעלים מעכבין. ואידי דתנא ^ברישא צדידיה תנא סיפא נמי צדידיה: **וְאִוְלָנָה בתרומה**. אס כן הוה ויהא ישראלית משבחה שקידשה
אוכלת בתרומה מן התורה כדמפרש בגמרא [ע"ז] ורבין גזר עד השתא: **נוטין לה הכל תרומה**. אס ירצה ויכשיעו ימי טומאתה ממכרנה ותקח
חולין: **מחלה חולין**. לַאֲכֹל צִמִּי טומאתה: **היבם אינו מאכיל בתרומה**. צעודה שומרת יבם וטעמא לייף בגמרא [לקמן נח].: **עשאה ששה חדשים בפני**
הבעל. מהך שנים עשר חדש הקבוצים לה משבחה הבעל או אפילו כולם בפני הבעל ואחד בפני היבם אע"ג דרובא בפני הבעל סוף
סוף לא נחתיב צמיונותיה בחייו והוא הדין נמי אס נחתיב בחייו לא אכלה משמנת דקניין הבעל פקע אַל דאי כולם בפני הבעל הוה
אכלה מיהא בחייו: **או כולן בפני היבם**. בגמרא [שם] פריך עלה למאי תניא: **זו משנה ראשונה**. דמשבחה זמן אוכלת בתרומה:
אין

אפילו כלם בפני הבעל חסר יום א' לפני היבם כיון דאכתי לא אכלה בחייו אכלה בחייו היבם מאכילת אכל אי עשתה כולן
בפני הבעל דאכלה בחייו היבם מאכילת דהיבם במקום בעל קיימי: או כלן בפני היבם נפרש לקמן. זו משנה ראשונה

אירכס כחוצה. שטר כתובתה: **זו דברי ר"מ**. דאמר לעיל [טז:] כל
הפחות לכתובה ממאמץ ואפי' בתנאה והתנאי בטל קרי לה בעילת
זנות משום דלא סמכא דעתה. והכא נמי לר"מ הוא דאסור לשהות
אשה שאזנה שטר כתובתה ואפי' אית לה דלא מפסדה דכתיב דגזיל
בתנאי ז"ד מיהא לא סמכא דעתה
דאמרה כי תצנעא ליה אמר פרעמין
הלך בעילת זנות היא: **אכל חממים**
אומרים כו'. דלית לן למיחש משום
מסמך דעתא דמיהו בעילת זנות:
בגזירותיו. בדבר שהוא מממיר על
דבר תורה בַּסְקוֹר והיתר על ידי
גזירת דבריהם: **אי הכי ויל דמוכ**
לה. כתובה אחריתי. והא דאמרין
לעיל (דף נה). לא כתב לה כתובה
בתולה גובה מנאמץ ואוקמינן כר"מ
הם צמקוס שאין כותבין כתובה
דכולהו אַתְנָא ^אקא סמכי אי נמי צמקוס
שכותבין וגובה לר"מ מיהו בעילת
זנות בַּסְקוֹר היא: **מתוקם**. דרבי
יהודה ור' יוסי דאמר ר' יהודה על פה
לאו תנאה הוא ור' יוסי סבר תנאה
קיים: **נחלתה**. אפרס לקמן מחלת
מאי: **דברי הכל אמר מוחלת**. שכתב
זכתה ואמירתה לאו כלום אלא א"כ
כתבה שוכר התקצולתי: **תחלת חופה**
ומאי סוף סוף ביאה. וה"ק מתחלת
חופה ועד סוף חופה פליגי זה רבי
יהודה ור' יוסי אַל משבחה עליה מודה
ר' יוסי דאין צדידיה כלום: **וכי אמינא**
אנא בין בזו בין ביין וכו' מתוקם. לאו
אסוף דרבי יהושע קאמינא אַל אסוף
חופה דהיא קודם ציאה: **אמר רב**
פפא אי לאו דאמר כו'. אַל לא הוה
ניחל לי לפרושי מילתיהו הכי דרבי
יוחנן ור' יהושע לא ליפלגו ורבי דימי
ורבין ניפלגו דרבי יהושע אַל הכי
הוה אמינא רבי יוחנן ור' יהושע בן
לוי דאשהו סוף דקאמר רבי
יהושע בן לוי דברי הכל אינה מוחלת
אתא רבי יוחנן למימר אף בזו מחלוקת
דרב דימי ורבין לא פליגי דרבי
יהושע והכי הוה מפרישא לדרב דימי
אמר רבי יהושע מחלוקת בתחלת

ציאה דהיא סוף חופה אַל בסקו ציאה דרבי יהושע ורבי יוחנן פליגי עליה דלפילו בסקו ציאה נמי פליגי וכו' אתא רבין
אמר רבי יהושע בן לוי מחלוקת בסקו חופה והיא מחלת חופה דברי הכל מוחלת אַל
השתא דפריש רבי אבהו לרבי דימי דין לרבי יוחנן וכו' פליגי רבי יוסי ורבי יהודה נחלת חופה וסוף חופה על
האמר רבי אבהו ואילו לא בעי לאפלוגי עליה ולמאי הלכתא אשמעוין דאי לא אמרה רבי אבהו הוה נחל ליה לרבייה לפרושי ענין
אחר: **הא קמ"ל** דהיכא דאשכחן אמוראי דפליגי אהדדי כל חד אַליבא דנפשיה ותרי אמוראי אַחריני דפליגי בפלוגתא דהך
אמוראי ואת לן לפרושי מילתא בתרי לישני חדא מייניהו מיפלגי תרי אמוראי אַליבא דנפשייהו שכל אחד אומר סדרא שלו כגון רבי
יוחנן ורבי יהושע ואין תרי אמוראי [אַליבא דחד] לא מיפלגי אַל אמרי חדא מלתא וחדא מן לישנא מיפלגי תרי אמוראי אַליבא דחד ונקטין ההא
כגון רבי דימי ורבין ומשויא מלתא דתרי אמוראי קמאי חדא מלתא שצקין ההיא לישנא דמיפלגי תרי אמוראי אַליבא דחד ונקטין ההא
דמיפלגי תרי אמוראי אַליבא דנפשייהו דכי פליגי תרי אַליבא דחד מר אמר הכי אמר פלוני ומר אמר הכי אמר פלוני חד מייניהו משקר
אכל כי פליגי תרי אמוראי דין או בַּסְקוֹר והיתר כל חד אמר הכי מיסתבר טעמא אין כאן שקר כל חד וחד סדרא ידיה קאמר
מר יהיב טעמא להיתירא ומר יהיב טעמא לַבְּסְקוֹר מר מדמי מילתא למילתא הכי ומר מדמי ליה צענינא אַחרינא ^דואיכא למימר אלו
ואלו דברי אלהים חיים הם וזמנין דשייך האי טעמא וזמנין דשייך האי טעמא שהטעם מהתפך לפי שינוי הדברים צנינו מועט:
בַּתְנִי ^אנותנין נכסוה. זמן לנתינתה לחופה מיום שכתבה הבעל לאחר שקידשה להזויה על עסקי חופה להכין ככשיטה: **לפרנס**
עלמה. ככשיטין: **לפרנס עלמה**. צרכי סעודה וחופה: **וְלֹאֲלִמְנָה** ל' יום. שאינה טורחת כל כך ככשיטין שכבר יש צידה: **ולא נישאו**.
שבעלים מעכבין. ואידי דתנא ^ברישא צדידיה תנא סיפא נמי צדידיה: **וְאִוְלָנָה בתרומה**. אס כן הוה ויהא ישראלית משבחה שקידשה
אוכלת בתרומה מן התורה כדמפרש בגמרא [ע"ז] ורבין גזר עד השתא: **נוטין לה הכל תרומה**. אס ירצה ויכשיעו ימי טומאתה ממכרנה ותקח
חולין: **מחלה חולין**. לַאֲכֹל צִמִּי טומאתה: **היבם אינו מאכיל בתרומה**. צעודה שומרת יבם וטעמא לייף בגמרא [לקמן נח].: **עשאה ששה חדשים בפני**
הבעל. מהך שנים עשר חדש הקבוצים לה משבחה הבעל או אפילו כולם בפני הבעל ואחד בפני היבם אע"ג דרובא בפני הבעל סוף
סוף לא נחתיב צמיונותיה בחייו והוא הדין נמי אס נחתיב בחייו לא אכלה משמנת דקניין הבעל פקע אַל דאי כולם בפני הבעל הוה
אכלה מיהא בחייו: **או כולן בפני היבם**. בגמרא [שם] פריך עלה למאי תניא: **זו משנה ראשונה**. דמשבחה זמן אוכלת בתרומה:
אין

אפילו כלם בפני הבעל חסר יום א' לפני היבם כיון דאכתי לא אכלה בחייו אכלה בחייו היבם מאכילת אכל אי עשתה כולן
בפני הבעל דאכלה בחייו היבם מאכילת דהיבם במקום בעל קיימי: או כלן בפני היבם נפרש לקמן. זו משנה ראשונה

(א) נאכלת בתרומה גם היבם מאכילה.